

דברי תורה והסלידות

פרשת בחקותי
(בהר - בחו"ל)
כ' אייר
תשפ"ב
גליון שס"ב
שנה ה'

י"ל ע"י מכון אהל אברהם

להוצאת ספרי מורינו הרב הגאון ר' אברהם בן ציון בייער שליט"א
רב דשכונת ריב"ל ב"ש

לעי"נ הגה"צ מוהר"ר מאיר רפאל ב"ר ניסן זצ"ל

צפייה למצוות ד'

וכמו כן הוא בעובדי ה', אלו האוהבים לקיים מצות ה' בכל לבבם ונפשם למאוד וכאשר זוכים לקיים מצותיו כל תשוקת ומחמדי כל העולם הזה, לא ישוה אליהם על אחת מני אלף לתענוג הזה, ודבר זה תלוי בהבנת הלב ומי שלא זכה לאהבת ה' אף פעם אחת בשנה. לא יוכל כלל להבין אם יש כזאת בעולם.

ועי' שם בסידורו של שבת שמביא הגמ' (ברכות ס"א ע"ב) דבשעת שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה והיו סורקין את בשרו במסרק' של ברזל והיה מקבל עליו עמ"ש א"ל תלמידיו רבינו עד כאן א"ל כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפי' נוטל את נשמתך אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד וכו' ע"כ, הרי אתה רואה שהיה משתוקק ומתאוה כל ימיו לקיים מצות בוראו עם שידע כי בנפשו הוא אהובה וחביבה היתה אליו להיותה מצות ה' ומכש"כ שארי מצות ה' שאינן במסירת נפש מה מאוד מחייב להיות יצמא לב אדם ויכמה בשרו להיות יושב ומשמר מתי יגיע לידו ויקיימנה. ומבאר דמשום כן אנו מברכין בכל מצוה זמניות "שהחיינו וקיימנו", כי אחרי שהיה משתוקק ומתאוה להזמן ההוא, וכשהקב"ה עזרהו והגיעו לקיים מצותו בזמנו, מה מאוד ראוי לברך ולהודות לו ע"ז במה שנתקיימה מחשבתו, ואת אשר קותה נפשו עזרתה ה' הטוב להגיעו למחזו חפצו:

ובזה מובן מה שאמר משה רבינו בעשרת הדברות "שמור" את יום השבת לקדשו, פי' שתמתין ותצפה ליום השבת מתי יבוא יום שקוינהו לקיים מצות ה' בשמירת השבת, כי שמור הוא

בסידורו של שבת (חלק ב' דרוש ד' פ"ב) הביא מאמר הזוה"ק בפרשת משפטים, דאיזהו חסיד, המתחסד עם קונו, ומבאר שם דיש חסד ויש רחמים, והיינו דרחמים הוא כגון אם העני עומד בפתח ומבקש צדקה ונותן לו, והוא משום שיש לו רחמנות עליו, וחסד פירושו הוא, שמחפש לעשות חסד, כגון שמחפש את העני לתת לו צדקה, ומבאר דלא רק בצדקה יש "חסד" אלא גם בשאר מצוות התורה, דלגודל אהבת חסד הנמצא בו להקב"ה ולמצותיו, הנה משתוקק ומתאוה מאוד שיזדמן לקיים כל המצוות שבתורה בכל הזמנים ובכל יום ויום, כגון אם הוא רוצה לקיים מצוה סוכה ולולב אתרוג ושופר וכדומה, וכל השנה הוא יושב ומשמר ומצפה מתי יגיע הזמן של מצוה זו שאקיימה, ומה הוא יכול לעשות שהגביל הקל ב"ה, להיות מצות סוכה אינה מתקיימת כי אם בחמשה עשר יום לחודש תשרי, ושופר דווקא בר"ה ולא קודם. אבל הוא לגודל רוב אהבתו לה' לקיים מצותיו באהבה עזה מתאוה מאוד לקיימה תיכף ותוחלת ממשכ' הוא לו כל אותן הימים שבנתיים.

ובאמת כל אחד יכול לדמות זאת, כגון שמי שיש לו אהבת עזה להצדיק דהרי מבואר בחז"ל ומתפרש בהרחבה, בספרי התולדות ובעוד ספרים ד"ולדבקה בו" דאיך יכול קרוץ מחומר, לידבק בהשכינה הקדושה, והתירוץ הנודע מחז"ל במסכת כתובות, דהדבק בתלמידי חכמים, ואם יש לו אהבה להצדיק, יכול גם כל להרגיש אהבת ה', וע"י אהבה לצדיק, הוא משתוקק אליו בכל לבבו, ומחכה מתי יכול לשמוע ולעשות רצונו, מה שהוא מצווה, כגון שהוא עושה תקנות לדורות, וכהנה רבות, וע"י אהבתו אליו כנפשו, הוא עושה זאת בשמחה רבה.

פניני הפרשה

הזוכה לגבורות הם מ"א שנה. וזה פירוש הכתוב א"ם בחוקותי תלכו, היינו שהקב"ה מבקש שנלך בדרכיו א"ם שנים, אלו רוב שנותיו של אדם, ע"ז יהיה מובטח שלא יחטא עוד, ולזה ונתתי גשמיכם בעתם.

הרה"ק רבי ישעיה מטשחויב ז"ע

עה"כ ונתתי גשמיכם בעתם, (אמר הרה"ק רבי צבי הירש מליקעווע בהרה"ק רבי ישראל מפילוב ז"ע), לכאורה הלא שכר מצוה בהאי עלמא ליכא. רק הכוונה בזה, דהנה באמת כל אחד מישראל, רוצה לעסוק בתורה ולשמור מצוותי' כדין וכדת, אלא שהטרדות של פרנסה וכיו"ב מעכבים אוחו, וע"ז אמר הכ' אם בחוקותי תלכו, היינו אם תלמדו את התורה ותשמרו המצוות, אז אין לכם כלל לדאוג ע"ד צרכי הגשמיות, כי ונתתי גשמיכם, היינו הגשמיות הצריך לכם, אתן בעתם, וא"כ אין זה לשכר, אלא להסיר ולמנוע עיכובים המעכבים מלעסוק בתורה. וסיים אז דבאמת יש לו לאדם לבקש מהקב"ה בתחילה ע"ד רוחניות, היינו יעסוק בתורה ולשמור מצוותי' כדין, ואח"ז יבקש גם על הגשמיות הצריך לו. וכמו שמצינו אצל יעקב אע"ה (ויצא) שהתפלל על רוחניות בתחילה, וכמ"ש ושמרני בדרך הזה וגו', וא"י במדרש לשמרו מעבודה זרה גלוי עריות שפיכת דמים. ואח"ז התפלל ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש, וז"ש (שם) וידר יעקב נדר לאמר, היינו לדורות, להיות עושים כן. **ויען יוסף**

כי גרים ותושבים אתם עמדי (כה, כג). יש לומר בזה בדרך רמז להבין זה על פי ששמעתי מחכם אחד על פסוק (תהלים קי"ט, י"ט) גר אנכי בארץ אל תסתור ממני מצוותיך כי ידוע מן איכות טבע העולם כי מי שהוא גר אין לו עם מי לדבק ולקרב עצמו ולספר לו כל מאורעותיו וכל לבו, שאין לו חבר לא ישראל ולא גוים אך כשרואה חבירו הגר אזי מספר כל אחד בפני חבירו כל מאורעותיו וידוע הקדוש ברוך הוא הוא כמו גר בעולם הזה שאין לו על מי להשרות שכונת כבודו יתברך כי זעירין אינון וכו' והוא שהתפלל דוד המלך ע"ה גר אנכי בארץ היינו אני גם כן איני רוצה להיות תושב בעולם הזה ואני רק כגר בעולם הזה ולכך אל תסתור ממני מצוותיך כמו גר אחד בפני חבירו שמספר לו כל לבו, וזה יש לומר הרמז בפסוק כי גרים ותושבים כשתהיו בבחינת גר בעולם הזה ותושב בעולם הבא אז אתם עמדי כי אני גם כן גר בעולם הזה כנ"ל וממילא אל אסתיר מכם מצוותי כנ"ל והבן:

דגל מחנה אפרים

אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם, ונתתי גשמיכם בעתם וגו' (ויקרא כו, ג-ד). דרשו חז"ל על כתוב זה אין אם אלא לשון תחנונים (ע"ז ה.), והיינו שמכיון שהקב"ה חפץ להריק לנו השפעות טובות וחסדים לכן הוא מבקש ומתחנן שנלך בחוקותיו. ואמרו חז"ל (יומא לח) דכיון שיצאו רוב שנותיו של אדם ולא חטא שוב אינו חוטא, וכתוב ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה. נמצא שרוב שנותיו של אדם

חשבון המצוות

ועוד יותר תעשה ואת מצותי תשמרו, שיתגדל האהבה אלי בלבבכם להיותכם שומרי' וממתנים ומצפלי' על מצותי טרם ביא' מתי יבאו לידיכם לקיימם, ותעשו בזה בחי' אהבת חסד, לאהבה אותו בכל לבבכם, למול החסד הזה, גם אני אעשה זאת לכם לברך אתכם בכל מיני ברכות, ונתתי גשמיכם בעתם וגו', כל הברכות שמונה, כי דרגת החסד הוא לתת עד בלי שיעור כאשר יוכל המקבל לקבל, עד כאן תורף דבריו הנפלאים.

ויעזור השי"ת, דנוכה לידבק בצדיקי אמת, ולהרגיש בלבבינו את אהבת הבורא, ולהיות ממתין ומצפה מתי יבוא לידינו המצוות ונקיימם, ואז יושפע לנו שפע חסדים ממרום עד אין שיעור, עדי נוכה לעורר אהבת איתן, ואהבת כלולתינו, בביאת גוא"צ בב"א.

מלשון המתנה, כמו ובא א' ושמר לי אל הפתח [ברכות ג' ע"א] שפלי והמתין כפרש"י שם. וה"ה כן בכל המצות כולם, ונקט שבת לפי שהיא שקולה ככל התורה ובכללה כל התורה כולה להיות כמוה: ובמתק לשונו, מסיים הסידורו של שבת, שבזה רמז לנו המשורר בזמירות, שכתב משוך "חסדך" לידועיך וגו' "נוטרי" ליום השביעי זכור ושמור להקם. כלומר לאלו הנוטרים ליום השביעי ששומרים ומצפים מתי יבוא יום השביעי, בכדי להיות זכור ושמור להקם, וכבר אמרנו בתחילה, שזה נקרא "חסד" וע"כ אמר משוך להם "חסדך" עבור זה לשלם מדה כנגד מדה וחסד מול חסד:

וע"ז אומר הכתוב אם בחוקותי תלכו, ואת מצותי תשמרו, דהיינו אם בחוקותי תלכו בהם לעשותה בשלימות ובהידור מצוה כראוי,

שיעורי הלכה

קול הלכה ממורינו הרב שליט"א
077-263-2111-9#
הלכות ספירת העומר #6

הלכות נטילת ידיים שחרית / ה'

ב. אף מי שאי אפשר לו ליטול שני ידיו⁴, ונוטל רק יד אחת, מ"מ מברך על נטילת ידיים⁵.
ג. כדי להעביר הרוח רעה בשחרית, ידקדק לערות עליהן מים ג"פ⁶.

אינו שולט הרוח רעה, ומ"מ עי"ש דישי דפליגי עליהו, לכן נראה לכתחילה, יזהר, ומ"מ בדיעבד, יכול לסמוך על רוב הפוסקים המקילין [ועי' עוד לקמן [שבוע הבאה בעו"ה] לענין נטילת יד אחד אי יורד הרו"ר מאותו היד].

א. יזהר לכתחילה שלא יהיה חציצה בידו כשנוטל ידיו שחרית¹, מ"מ בדיעבד לא מעכב חציצה², ולענין להעביר הרוח רעה, עי' בהערה³, [ושם ביארנו מרוב הפוסקים דבמקום מכוסה

הצדיק על זמנו שלא לאבד אפילו רגע אחת מימי חייו בלי תורה, עד כאן לשון הספר תולדות אדם הנוכר, ומה שכתב שלמד מיד בלי נטילה ידיים שחרית, הדברים האלו מרפסן איגרא, ועי' שם דלא מאמין על הגאון הצדיק הנוכר, ועי' שם לבסוף שכתב שאפילו דבר מכוסה יש רוח רעה.

⁴ כגון שידו מכוסה כולה בגבס וכדו'.

⁵ כ"כ הכף החיים (סי' ד' או' ז'), בשם שו"ת זבחי צדק [בסופו] (חלק ב' סי' י"ג), וכן פסק מהרי"ח בשו"ת רב פעלים (חלק א' סי' ח').

⁶ דלתפילה היה סגי שיטול ידיו פעם אחת, אבל כיון שיש עוד טעם, בנטילה שחרית, משום רוח רעה השורה על הידים, צריך ג"פ, ומקורו **בגמ'** מסכת שבת (דף קט) שהרוח השורה על האדם בלילה בת חורין היא זו ומקפדת עד שירחוץ ידיו שלש פעמים. והיינו שאינה עוברת עד שנוטל נטילה יפה שישפוך שלש פעמים על ידיו, ועי' במ"ב בסי' ד' סק"ח, שמבאר זאת בטו"ד דחוץ מן הטעמים שנוטל שחרית מחמת שידיו מטונפות, או מחמת שצריך להתקדש לעבודת ה' ככהן הנוטל ידיו מהכיוור, ולטעמים אלו הנט"י הוא לתפלה, והיה די שיטול ידיו פעם אחת, אבל כיון שיש עוד טעם שצריך ליטול גם משום רוח רעה השורה על הידים, שכשישן ונסתלקה ממנו נשמתו, באה רוח טומאה ושורה על גופו וכשניעור משנתו מסתלק רוח הטומאה מכל גופו, חוץ מן ידיו שאין מסתלק הרוח מעליהם, עד שיטול ידיו, ובזה צריך ג"פ להסיר הרו"ר מידי. עי"ש.

בנטילה זו מחציצה על גבי ידיו כגון בטבעות וכיוצא.

וכתב עוד דאם באים אנו לדון בדברי המחבר ז"ל, יש מקום להוכיח בתר איפכא, שהרי א' מהדברים המעכבים בנט"י לסעודה היא החציצה וא"כ נכללת גם היא בכלל מה שאמרו טוב ליזהר בכל הדברים המעכבים לנטילת ידיים לסעודה, א"כ לא הו"ל לעיכובא, וקשה שהרי במקום הטבעת לא יצא הרוח רעה שהרי לא נכנס המים שם אלא ודאי אין נטילה לחצאין שאין מקום לומר ששאר היד היא טהורה ובאותו מקום ישאר טמאה מהרוח רעה הכי נמי נימא במקום הרטיה שכיון ששאר היד בטהרה אף מקום הרטיה הרי היא בטהרה ע"כ לשונו.

וכן נמי מצינו בספר יוסף אומץ (מיוסף יוזבא) סעיף קצח, וז"ל: ומצאתי בסדר קריאת שמע הנ"ל, שראה הרבה אנשי מעשה לובשים בכל לילה הענדשוך, שלא יגעו בגוף, ועם שמירה זו אין אחד מאלף מחלקי הטומאה יכולה לשרות עליהם, עד כאן. ומי שעושה כן מצוה שיהרהר גם כן על מיטתו תמיד בדברי תורה בעת שניעור ואני עשיתי כן.

ומ"מ עיין בנמוקי אורח חיים [ממונקאש] (סימן ד' סק' א') שכתב וז"ל: אולם חזו"ת קשה יותר מזה ראיתי, בספר תולדות אדם מעניני הגאון הנפלא מ' זלמן צ"ל מווילנא, בדפוס לבוב, כי מנהגו שקודם השינה לבש בתי ידיים או פשט בתי ידיים של כתונתו עד למעלה מראשי אצבעותיו וקשרם בחוט או חבל דק שלא יגעו הידים בכשרו בעת השינה, ואחרי הקיצו משנתו, למד מיד בלי רחיצה ידיים, כל כך חס

¹ עי' בשועה"ר בסידורו, שכתב שצריך ליזהר על חציצה בנטילת שחרית.

ועי' עוד באשל אברהם (בוטשאטש) בסי' ד', דלכתחילה יחשוש לחציצה, ומ"מ עי' שם דלענין "נקיות ידיים" נקט בפשיטות דלא שייך חציצה, וכל ספיקו הוא רק לענין להעביר הרוח רעה דמסתפק אי לא שייך חציצה ביה, או דהוי כנטילת ידיים לסעודה, שהי מעין קידוש ידיים ורגלים ומסיים שום דטוב לכתחלה לחשוש היטב.

² עי' בספר מנחת אהרן [להרה"ג רבנו יעקב פארדו זצוק"ל] (בכלל א' סימן י"ט), שדן שם במי שיש לו רטיה על ידו וצריך ליטול ידיו שחרית, וכתב וז"ל: נראה שאינו חייב להתיר ולהסיר הרטיה כדי שיכול ליטול ידיו.

³ עיין בשדי חמד במכתב לחזקיהו סימן ב' שהביא ראייה מן המנחת אהרן (הנ"ל), שדבר שמכוסה אין שם רוח רעה. וע"ע לעיל בהערה 1 בשם א"א.

וכן נמי עי' במנחת אהרן הנ"ל, שנסתפק במקרה והמקום נתרפא, והסיר הרטיה, אם עכשו חייב ליטול אותו מקום ג' פעמים להסיר רוח רעה משם, ומסיק דמשום שני טעמים אינו צריך לחזור וליטול אותו מקום שהיה מכוסה, א' דכיון דבשעת היותו במיטתו אותו מקום היה מכוסה ברטיה א"כ לא היה מקום אז שתשרה רוח טומאה שם וא"כ מהיכי תיתי לחייבו כשיסיר הרטיה בנטילה. ב' דכיון דכבר נטל ידיו אין נטילה למחצה שלמקצת ידו תועיל ולמקצת לא תועיל, ובסו"ד הביא ראי' לזה, וזה לשונו: ויש מקום להוכיח שכן הוא האמת שהרי לא מצינו שהזהירו רבותינו

סיפור

יו"ד דהרה"ק המגיד מטשערנוביל זיע"א

עם חסידיו אנ"ש ולתפלת מוסף הלך לביהמ"ד של העיר ומכיון שהיה נוהג להתפלל מוסף לפני התיבה על כן בבואו לבית המדרש נעשה רעש גדול כיון שבביהמ"ד נהגו להתפלל בנוסח אשכנז והוא היה מתפלל בנוסח ספרד שאומרים בתפלת מוסף כתר ועל כן נגשו ראשי הקהל אל המרא דאתרא דשם וסיפרו לו את כל הענין והמרא דאתרא דשם היה נוהג שלא לדבר בכל השבת שום דיבור של חול על כן היה לא יכול להשיב להם דבר ואמרו לו האנשים שהולכים להגיד בשמו שהוא ציוה שלא לומר כתר והסכים עמהם המרא דאתרא ונגשו אל המגיד הק ואמרו לו המרא דאתרא ציוה שלא לומר כתר והשיב להם המגיד הק המרא דאתרא ציוה שלא לומר כתר אבל המרא דשמיא ציוה כן לומר כתר ומיד התחיל להתפלל ואמר כתר.

במוצאי שבת נכנסו אנשי העיר אל רבם המרא דאתרא ואמרו שרוצים למחות על בזיון כבוד המרא דאתרא כי אין ידוע כלל על רבי האם יש לו ידיעה בתורה ורצוננו לתהות על קנקנו אי בר אוריין אי לא ואם בר אוריין אזי יניחוהו אבל אם לא אזי ימחו כנגדו וישלחוהו מעירם בבזיון והשיב להם הרב דזה לא יעשו רק יש איזה מדרש שזה לו ארבעים שנה שהוא מתקשה בהבנתו וזה ישאלו להרבי והיה אם יוכל להסבירו אזי לא תעשו לו כלום ובאו במוצאי"ק אל המגיד הק והשיב להם שעכשיו אין לו פנאי שיבואו למחר אחה"צ ואז יוכל לקבלם ולמחר בא אליו הרב וסיפר לו שאנשי העיר יצאו להגן על כבודו ורצו לבחננו לראות אי בר אוריין הוא אי לאו רק אני אמרתי להם שלא יעשו כן רק אני אשאל המדרש שאני מתקשה בו הרבה שנים וז"ל המדרש בשעה שהלך אברהם לשחוט את יצחק בנו שמח בשחיטתו ודאג על דמו וקשה דממ"נ אם שמח בשחיטתו מדוע דאג על דמו השיב לו המגיד הק דהפירוש הוא פשוט מאוד דיצחק הרי היה קדוש בשני קדושות קדושת עולה כמ"ש והעלהו לעולה וקדושת בכור והנה לגבי שחיטה הרי ההלכה דעולה שחיטתה בצפון ולגבי בכור שחיטתו בכל מקום בעזרה וא"כ אין הנפק"מ כי יוכל לעשות באופן הכשר לשניהם משא"כ לגבי זריקת הדם יש חילוק שעולה טעון מתנה אחת וא"א לעשות באופן הכשר לשניהם ובזה עולים דברי המדרש על נכון ששמח בשחיטתו שאין שם שוב ספק ודאג על דמו כי לא ידע מה לעשות כשמוע הרב דברים אלו נתפעל מאוד ויבא אל האנשים שעמדו בחוץ ואמר להם הזהירו מלפגוע באיש קדוש הזה הלא הוא בר אוריין יותר ממנו ומה שהתקשיתי זה ארבעים שנה פירש לי תוך כדי דיבור והמגיד הק יצא משם בכבוד גדול. **צור צדיק**

פעם נסע עשיר אחד מחסידיו הרה"ק מטשערנוביל מגיד זי"ע בכרכרה רתומה בדרך העולה למשערנוביל בדרך ראה יהודי המתנהל לאיטו כשחבילה כבדה על שכמו עצר את מרכבתו והזמין את היהודי לעלות כשהגיע שיחתם על צדיקי הדור סיפר העשיר שהוא נוסע אל הרה"ק מטשערנוביל שאל ההלך נוסע אתה לר' מוטלי הקפיד העשיר על צורת דיבורו של ההלך אד לא אמר דבר אמר לו ההלך אם תשלם עשרים זהובים על חשבון חובו של רבך אדע שאתה אמנם מחסידיו תמה העשיר מאין לעני זה שטר חוב של רבו על סך כה רבן אבל ההלך שפפש בצורו והוציא שטר חוב חתום בידי רבו שילם לו את הסכום הנדרש וההלך ירד בפרשת דרכים כשהעשיר הגיע למשערנוביל הניח לפני הרבי את הפתקא ואת שטר החוב של ההלך העני כפדיון שאלו הרבי מה זאת וסיפר על הפגישה המוזרה אמר לו הרבי אמת השטר שלי הוא והחתימה חתימתי אותו הלך היה אחד מל"ו הצדיקים הנסתרים אשר פרנסתם עלי כששמע את דברי הרבי חרד חרדה גדולה על שלא כיבד את ההלך כערכו ניחמו הרבי ואמר אל דאגה אין אדם יודע עד היכן זכותו מגעת צדיק זה שיתף אותך בפרנסת הצדיקים הנסתרים ועשאך שליח לדבר מצוה הרי זה סימן טוב לך וברכו בברכת הצלחה אריכות ימים ובנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות ברכתו של הרבי נתקיימה בו ובכל שנה ושנה ביום אשר בו פגש בהלך היה בא למשערנוביל ונתן לרבי עשרים זהובים לפרנסת הצדיקים הנסתרים

סיפר הרהק רבי מנחם נחום מראחמסטריווקא זי"ע ברוסיה של הימים ההם התגורר יהודי שהתברך בעושר מופלג ושם משפחתו היה אורנטשיין היהודי הלז קנה את עשירותו על ידי בתי החרושת ליצירת סוכר מה שנחשב למוצר יוקרתי באותם ימים פעם נכנס אותו עשיר אל המגיד מטשערנוביל זי"ע, וביקש שיתן לו קמיע שסגילתו עשירות מחששו שמא יתהפך עליו הגלגל והוא ימצא את עצמו בתחתיו ענהו הרה"ק המגיד זי"ע הקפד לשפוך בכל יום את מי הנטילה בעצמך ולא על ידי שליח זאת על אף שהנך מוקף במשרתים ואשר משרתיהם דשפכת מי הנטילה יש מסגולה להתעשר ולהחזיק את העושר.

הגה"ח רבי ישראל רוזנעווייג זצ"ל

סיפר הרה"ק רבי משולם זוסיא מטשערנאביל זיע"א ששמע מהרב אב"ד דיטאמור ז"ל ששמע מזקני החסידים ששמעו מעדי ראייה שאדמו"ר הק' המגיד מטשערנאביל זצוק"ל באחת מנסיעותיו הגיע פעם לעיירה אחת של מתנגדים והיה זה סמוך לשבת ושבת שם תפילת שחרית התפלל